1063 המשך

(10)

סיכום ומה לסיים בשביל דמיון

(א) מס סיבה (לה ג') הה אתיאו. בשעמו דג', בשבל ודיון (גבולות שבל).
ולו דמו למצב שבל, דמעטי מהנישו רחמל, ולו מעטי קלה לבם.

(ב) ולהוריד ולהה לשי השלב (ולה סוס ג'), בתיבום להנרש, אנו שלולנו דמיון
אולם השבל. ופשי (סלב השולת) תולה.
הדיון נוסף לשי השלב בתוס הה ב' ג' לצדו בל תאור.
וכן ראבלם הבלו, בהמנרש לעבמו מבר להנרש, ומילו עבו שתיטה
מבר אל השתיטה. ויש. בשי השלב (הוסיפ הארבע)
וכן בהבנו דמעבים גדם ומרשה בחל, כבר שהבנו בהמנו אולם ופלו מן המעבר.

(ג) שי הרמבן דולנו בשבל, בהבו הבלים יולין לסלק אם הבה נבלו
בצה שינרש מקל. ואנשר להסבים אם שי הבוס. (כ' מ' ט - ולה)

(ד) יש להסתפק בתבולה של דמו, אם בריך ליתנו לבה, או מובבו לבה.
מתמ המעלה.

(ה) שי הרמבם (פ"ט מעשר) ונמנע לבה. וכן בתוס ולמו (ט' ג'), ופי. סתה לה.
ושי הרש והלו, דמובבה לבהנים, ובה שי הלו (ס.ו שלגו).

---

x) ושי הבוס (בסתיר ט' ג' ובוס שם) בשבל אולו בנעלה של בולו לשבלו.
מיהו בבמבם לשמו בשמעו דכון דמיהו עשיה חולב הנבשה, ואולו להנעל תבוא לו הבבלו)
xx) והו דגלו בשבל אמלם בלוי ב.ו. הינו ל בולו.

1) כיש כמה דעות וכדי לחדש, אולם בהסכמה הנוסחה. ובתוך כולנו שם הארי לחולקת תוקף (שעה"מ), לא תפס מהבית בגלל המונה שם, בלשון הסלע וכדי לחדש קצת אנושי.

2) ופקד עקיבא (המורי שם) עקר מהר דומה הבור (לה) דסמוך בולבו באתרון המורי נשרם בגלל בעל מפקד כרי. הכרי מלא בלול בהסלע, ונמנה לבה". לכן בעל לסמוך בגלל בעל מפקד כרי. בלעי הסלע לה לסמוך בעבדי מפקד כרי.

3) הארי נוסף לשון הרמבם לתוקף מתוקף הבור (מק"ג) אלא מיהו בהסכמה של עבדים וכרי וסבל וגמל הלו כנרד חנם במונו של כהן, ובלעו המורי שרי משרם בגלל בעל מפקד וכרי (לבש אין מרבים), לשון הסלע הרי בדמו לה כנרד חנם כרי.

4) בוסר קרי הפקד עקיבא (לעיל אות ג'), בלבוד קי אם מתרון סבל בשלו משרם חלק הבהנים, ומהו לבה שרי בתרון של דמו, ואם הלו מיכו לה לשלוח בחלים של הכל, ועל כמן דמסר לבקרש בלא מדבר, ליבו היתר מכולה, והרי בעל היתר מכולה כמשלוח בשלוח שם, ומהו בעל סלע נוסף בתוקף.

יא/ב) ובכל זאת בגיהנם מיבמות מי פסלים מן מצד התוס' דהוי כאתרוג השלנו ואמנם אין מהלכים כלה שלכם. ב) מצד אי-היתר אפשרה מפרשן (באופן שהנשים ב.ו.ט)

יג) ולפי הנראה, באתרוג דאורי, לפי הסוד, ליכא חסרון של אתרוג הבא הכרי לפי מובחר לבן. ומצד בלוב אין היתר אפשרה לדרשן, מהנו הוא מיגו, לאורי היתר מבחה. ולפי זה הן התוס' עם פירוש קטן בצה בתנ לאין בשלמות. ויש. ומצד דאתרוגו סולת לפי הסוד.

יב) ולפי התוס' ~~ומהרא~~ והרמב"ם, בכל דהוי מיגו, נגלה דבכל דאורי, ליכא בשלמה הבה אלא מצה לחם לבן, ובוודאי הוא דהוי בשי מנגר כי. הוא פומן, דהוי כן מצה, לכן הקלו בלאין ליכא הוי מצה, ומיבדלין מה המינים דאורי לקה.

יב ג) אין אמר יש - לא להלן, בשם כולל והקרלוגי. ויש היכר.

יג) לפי תולין כי דאורי הוי כן ופרי דרשן. ודאי מקל שם! (ובמיגו אוסור שביה).

יד) מה שבא (לפי כל ג') מלקות אחרי והבן, בשאורי בגין מקרבן הנכסה דאורי. וכי מלקות הרמב"ם והבלבד. והרמב"ם עם בשרו, והבלבד עם בדבר.

ט"ו) בפי יבמן מסביר מחלוקת שמאי והלל, שלפי הגרא אם בבולר (עמ' כ"ג) שני דברים בטלים במעשה עשה.

ט"ז) בסוף ס' פי יבמן שעה"ד הרב משה זכרם צבי (עמ' ל"ו) ועוד תוס' בבולר אם הקולר לסמוך מיעוטא לחמרא, לר"מ, הוי פלגא ופלגא ומבולבלא, כ' אם קדושין, אינם לרבא בפיר לחלוק בדומי מבולבלא. ומתרצי התוס' שני תירוצים, ועוד בתי' השני שם, ומוסבר לפי הבנתה של עמ' פרי בלעדי.

x) בסוף כ"ג.

בס"ד

ענין דמלוי

(1) מה סיבה (לפי לה"ר) דלא מתיר בשעת המלוה לקבל שכר, אעפ"י דיש לכהן וללוי לא חלק, ולא לכם, והו דבריו קבור (מה נפתרים לה"ר)
דבלי יבי מצה בשכר אך לא תיכף אלו כיר, ולכאורה תיכף אעפ"ד מצה משלכם, ושכר לא לכם, ואמרו הרמ"ם דלכו מצה בשעת מתנה בא ניתנים, ואינו כיר מישל, ולכן בדיר קבור לאמרו.

(2) יש להסתפק בתרומה של דמלוי, אם צריך ליתנו לכהן מסנ"ל או דמיסבק אולה לו המעשה.

(3) וכ' הרמ"ם (בה' דמלוי מ"ו) דמבאר כ' (בפשט מה מעשר) ינתנה לכהן ולא הרמ"ם (מלוי ט') וכ"ל: נהו בלא נמי בתרומה מנדיסה נהו שלו ומברכה לכהנים ושכר דמה (כמו בגמ' בעשרות), כל כיון דבר מלוה הלו, שאינו אלא הלך אחר מתנה, ומוד דבמי מלוה שהלו צריך לברכה בלי שנתן לה אוכלים מרובים, אעפ"ד הכהן מתנה לכהנים עכ"ל ומ"ה הכי פשוט לה"ר, ודפ"ל וכן הטעם כ' דמברכה לכהנים, (מעשה המעשה).

(3) ובריש לב דמילה בתרומה ומתרומה של דמלוי, הכלה והבכורים עולים באחד ומתה ומקבלים מעל, וצריך להרים — אולי דהיינו ר בשל, צריך להרים אפילו אצל השבט, ובתוס רע"ק שם דמבאר כמו לדב הסברו התרומה דמלוי אל ואולי דיפטר להביא מתקו, מלבד מעשר שלו הלוים, ויכו הלך הבה בשל השבט

נמצאה לבה בתוך, ולא כמו הטור (ולא סיר שלו) דמוכרה לבה, כי אמרו
בריך להרים, והרי היסוד לתקל, ואם השבט ליבוא דהיו הבן דמוכרה
לבה. (בשר שהלא רגס מה מעשר).

ובמה מהריה שם (בקונטרס המשנות ערלה שם) מישב, דלשי הטור,
היו דמי במשנה ובריך להרים קיום אמיתי, דהיינו תכולה ולבאים
ותלה ובהרים, ולא קיום של תכולה של דמאי. ובהגה הגר"א בבאה מקומות (שם).

ה) ובתוס רעק"א (דמאי שם) מק"ל בהיו דמאי בטובה (לה) דבמה דטרמאי
דבה דיבא בתכולה של דמאי משום דהיו בלי מפקיר לגבסי, ולכן דהיו
מיבולין לתרומה דמאי, אי בתכולה של דמאי. ולשי התוס הגל דתכולה
של טבל, בסלו הלו משום שחנות הבה, הרי מכת דבדמאי אי לכן,
ואם לבה רק מבן דהיו בלי מפקיר נכסי, דגם בדמאי יש לבה תלק
בו, הרי מכת לבוא אלו בהטור. כי הטבת לבן מקום ה

1) ויש לישב, בהקדים סברת התוס בתכולה טבל בסלו דלה שלכם, יש לחלק
אמאי לבא בדמאי לבה, מטעם דהיו בלי מפקיר, דמאי מבן, הוי מיבו לטוי
לישבל בשלים את הטל (בדמאי). אלא ומלך, הרי מלוה דגם אין לו
היתר מבולה לה שלכם, וכיון דטבל אסור להקרים בלוט, תינבל דלה שלכם
מטעם דהיון לו היתר מבולה, ואמאי בדין התוס לטעם אחר ובל

ג) נוולד ילד בריא בעולם של שלג, בגיל כל הדבר אפור ומפחיד, בעוד כולם לבנים
בלבן. ועוד גרמה תחושות שונות בגלל המפחיד, והתנגד אותו שאותם לעולם אחרון שלג
מבולבלים, בלה לכם לבד שאנחנו הבנו.

ד) לכן האמור, אחרון של דמויות, לפי הטיר, ליבו הסרון של אנחנו הבנו,
דברים לפי הטיר מוסבה לבנו, ולבד בליבו בה הדבר אבולה, ליבו, משום בגלל
בגלל מעניר לנפשי, מיקרי, דם בה הדבר אבולה, ולכן מוכן הוא בהתנגד אותו
פעם בגלל בחצי לגן, ולכן שלמה בגלל מעניר ופרי, וסבה גם הוא בגלל לכן בגלל
ה) לבנו בדמיונה סולם לפי הטיר, בלון הסיבה הסובבה בהרגשה שיש
לבנו בדמיון, מה מועיל הוא מוגן ובפקיעים לגיל.

ו) ז) לכן הסיבה (המרכזית לעולם), בהיות מיקום, בעולם בלוד בגלל בגלל
לדמיון, בשלג ולבנו איבוד אנחנו הבנו ולבן גם בחרון שלג ובמוות.
בעולם, מסיבה דמיון, ליבו בחלום הבנו בגה, אלה מבנה בהבנו להבנים
ולהבה לבנו (לסיבתם), ועל גוון הבנו בחלום נחמן בדמיון, ובמוות
בגמר בגלל בגלל מעניר לנפשי, לכם, היינו כולן בחצי בגלל מעניר
לנפשי ושרי לגבול, חצי בדמיון ליבו בחלום מעניר לבנו, אלה מבנה
של הבחלום, ובגלל שלו הבחלום, ולבן ולבנו, לבה, בחרון של דמיון.
ומעבר הטיר. (לכן סמוך תוים ומעבר ט' ו')

הערה ב'

יג) תקיפה בדברי הרמב"ם – הטענה שלא מתאים בהלכות מקום מלין פן ~~[illegible]~~ הרמב"ם מדין הדיין, אלא קמי שמיא עליו הם מוכרח הלא מישר, כל מאד שלא יפול תיב לעשר מדרגות בעניני הדיין. ומיישב עליות להרמ"ן.

(אי כמיני להלן מאמר ב')

הערה ג' יד) אמר שבת (פן) דדמאי לא בבבה, אבוי סבר משום הדיין סמך דדברי הם (אם דהבאנו הדיין בין הדיין, אלא מקום הנקבה הלוי מאמר הסנהדרין). עבור ס"ל כמו מלא מישרין ה). ו' הערה הקודמת להלן אמר ב'

טו) ומי כמי יצחק ( ) דמסביר מחלוקת אבוי ורבא, מ"ל הקמ"ל בבירור (כ' ג') לגבי תבור בגלוי במקום מיישב.

טז) ומ"ל מחלוקת הרמב"ם והמגיד (והרמב"ם סבר בגבוי (שבת שם)

ומ"ל בסמוך הסמוך כמי יצחק הסמוך לא כה מיישב (כ' משה שבקם בגבוי).

יז) בשם מצמן כמי. ומיישב מדוע דבורה שמה בעניין לסמוך מיתוקי למקום, הלא, הוי סמוך מהלא, ודאי שאינו מיישב בתוס' שם (ב' תיקונים).

(ה)

בס"ד

הערה הסיום לעמ' ב'

הבורא ברוך הוא, העמיד שבע (בלא ג') ולנו הסך שם מן הדברים הפשוטים
מלבד עולם, ועליו כל מדברים בלי נמי ברורים, כי קשה עולם היה מאבד
אל ההבדלה, ואינו דומה בדבר לה ברורים. והעמיד מסיבה בדברים
בלי ברבה, סמך בדברים (בתוך דמיון) לה ברבה, אלא רוב לה מעשים הן.
עכשיו לנו הסך, דמלה בדברים לה ברורים, אלא לשון הסובר בלשון
לאחר המילה, בסדר מבלבלים מלה. ותיב מדברים, אל מנו אינו
דמיון, אלא אם לקח לבנו טבל אינו מבדל, ואולם להבדיל עולם. ולהו
קל דלא להפלטקא (שבע שם).

הערה הסיום לעמ' ב'

והפלטקא (דמיון בלא מגן) מבינו עוד הרבה בשם הפוסקים דמיון
בדבר לאחרון לבה (ובשם הרוא והרמב"ם הלל) מהם דבוקים מבדלים את
הבדלנות דמיון (לבה), והרוא בבדל (דמלא) מנשים דמיון אבסנות של
הלל מלך ישראל, והקדל לבה להבדלים דמיון, אלא מיון הבדלנות של
עבלה שהיא מלכים המלך, ובלעו דמיון אבל טבל ובינו, לון, בלא נמר תבל
במעון של בה (ולכן טבל ובינו לון, אבל דמיון הקדל לבה, ולבש אין
מבדלים), ולא הפלטקא שם, בלשון הסוברים דמוכרה לבהנים, לבו מעון

הנשמה, נמצא בדמות. כי בגוף מתחילה מתוך מחלוקת על הגוף, כמו בדעת
הגוף, ולכן הגוף בדמות. ולכן לא הגוף, אלא מתבטא בדעות בגלל אותו הטבע.
ובמידה כל אדם טבעי, הוא הגוף בגלל את הנשמה, תוך עיבוד פלא גם
ובכך אם מנקה. הגוף בגלל, כי הנשמה נמצא מהבגלל את הטבע, ועיבוד הטבע.

הערה בעניין דמות

לפי תנאי ומות (פלא קיים) הלא מתאחדים, לכן דמיון לאיטו, הכי משמעי
דמות (לכאורה הוא דמות מבלבלת, לכן), ומה, אי לא תמיד הם לאיטו כך
מדרגות ודרך. וכל הנוגע סדר, אלא ולכן דמיון לאיטו הכי משמעי דמות,
כמו הגוף מאיטו עד שאין מעשים ומעד הגוף מצלה בטבע, ומה, אי לא תמיד
הם לאיטו אלא הכי הגוף מצלה בהדגה, אלא מדרגות, הוא אחר שניד
ותמה הגדלות של הנוגע הם לכן אחר סתם איטו למצלה, המבלבלים
כמבלבל בעת הבלשן (פלא נ"ל) אבל מנסים שמבין בגוף העיסה, הוא לבקש
אחר סתם איטו למצלה (לכן) והוא פלגות ופלגות, אלא אחרת מצלה של
ט דמות, הם מדברים אותו, הסתם איטו למצלה טבע.
(אולם, לכאורה הם לאיטו, מצלה הפלגים עם אחר סתם למצלה - לכאורה - ויהי
סתם מדרגות, אלא בלכאורה הם לאיטו הם אלו הכי הסתם סתם איטו למצלה,
לא אודיבן. כי הם לבקשה רוש עיטון (ב"ר), ואלו לכן דמיון לאיטו עיטון.

---

x) כמו הנשמה לטבע דמים מעבה.

אדם חייב בדבר גדול (על כל) אף כאשר פטור מדין מזיק כאשר אדם עלול
לגרום נזק בגלל הזק שלו, אלא מדרבנן. אבל חייב בגזל הזק גם אפילו

סיים דוד ה' בלעדי הבטיח את שבע אחיו בלעדיו דהיינו אשר פחדו,
אבל ובניו, ואולי אי קחו שאול עליו דהיינו אשר, אמר הקל השיר שלו בלי חיים ומאוי.
ומבינו כאיש (בלשון בתנועה, סלע הוסה שעשה) אל כל ב', אי כל בן בקבר האחון
הצא כי אלהו לו אין אדם מדיר אל עבדו. וגם הבטחתו לו (בלשון) דעני דאין
לו בן עדולה, אמר כאן בשניהם אלהים בני לי שהיו אחרב (ולאו נעשה באב),
אשר שניהם אחרים (אבן בני לי) ובמו בתנאי בלעדי (אל כל ב'), בתנאי
לנישה לא אחרי לעם הייו אלהים בני לי לא תעזוב, כאן בשלום אין סלק, ואבני
בני לי (ואולי הייו בזיהו חלקי אישה, אבני בני לי, בחלקה הלי בשלום בזיהו
סלק, אבל אבלם אין כאן סלק. לא הבן שם. לא כני שם.

ואולם אצה, הייו הנשמה הקל שאלה לבבן, לא אין בליהו עדולה הלעיבה,
אשרה בעבר ובני אישה אבבבן, ואולי אי קחו שאול עליו שהיו שלבה
אמר חבאים אשלה. ובבן בעבו אחרה, אלה ובני אישה בבבן. ולכן שניהם
לו אבני בני לי, כאן בבני לי, לא אבני אבן עדולה, אלו אבן שעה
כאן שבבבר סלק, ואבלו ליהו סלק, וכאן בשבל ליהו עדולה לבתיבה,
הלי אישה אחלה ובקל. ואל כן לא אבני בני לי, בחלה לא לבבן, אשרה
הייו לא אין בליהו עדולה הבבבה שהבתה.
(קבל התפלים לאשר בתנועה סי' ל', אמר הבה)

א) הבעיה שלאחר, שהוא בשבילי חייב להיות, אינו אם אין לאדם, חייב להיות, מעין הבאמיתות עתיקות בתלמ. אין בשבילי חייב להיות, רק אם רוצה לאדם או להיות בו, ובלתי אמת להיות.

והבעיה היא מהותה הא' אי, בהיבט אי הקל. ובין הנושא האבקי והיא הבא הבדלים הוא מנים לעבור מבחן להיות, משהו על השתיה". וקל, בתלמ הוא מעבר חיובי, ושתיה הוא מצב קיומי אם רוצה לאדם.

ובין יהדה מתוך סיבה (לה ו) אבי מתרון של שבל, בהיבט הקבוה מאמר שמעון בהבן עיקר. וקל.

ומבדיל, אי הפה (סגן הפלה) בהיבט הפנים הקל.

ב) מובן שי הבדל הפנים ופנים בשבל, ולו בתוה סיבה שם הנפלא מתרון שבל, הלה לבם, מאמר מתרון בהבן. ובין הבינוני, מתן בהיו מנים בשל שבל, לבם קיומו היה שבבי. יכול לסלק הבהן והלו במתרון הפלאות מינים לא צה מעמו, וקל בהבהיר הוא בנ יל שאתון אין מתרון בעניסה הבינ בשיכול לאבלו אי מהם ולאם לאבינו מתרון אחר, כיון שבין הוא לתלים מתרון יכול לבטלו לעבור ולבוא בו, והה בצה שיכול לסלק הבהן מתן ולאבו"

ומנגד אולי לישב בדעת התוס, הנה הבינ לסלק הבהן מתן ולאבלו, אלא

---

x) מינו לבו בשבל אשון הלה היתה אכולה.

כל עוד שלוי הינו בשלב תינוק, הוא תלוי בהם ומעדיף את בטן הטבעי, ולכן יש לה רגש,
אבל ומרגע שהוא שומע, כיון דמעתה שכל זו טבעי אינה מן המתבולם
לעצמו, הרי כבר, אבל טבעי כיון דעומד בו עד שינויים שלו מעתה,
בשעה זו ולכן לבעוא מן, אי אינו מעשה אלדו בלבו כבר, (אמן כבר נתבולב
ואולי בוודאי כבר).

הבורא לעולם שם הקדוש דטבע, נמצא המשך הלך של הבה, ואולי
בהתבוננות השלמים, והבורא לעולם שם הרחמים (עמ' ג' אות) הנה יבוא
בהתבוננות של טבע, דהבאים יכולים לסלק את הבה שינויים מתקיים, אלא גם
לתת דברים בטבע ובעולם, משום שליבו בא היתר גדולה וחזק.

ומן כנגד שם (עמ' סד ב') הוכרו פסים ומנו הרחמים בהתבוננות של
טבע בשם x), ובדרך ליבור בצד היתר גדולה, וכולם בצד היתר גדולה
לעולם קרוב בא לדם בהשגה בעולם, ומן לכן הקדוש ברוך הוא, ובעבור בהתבוננות טבע
של הבה, ובעבור בו, כולם הנעים ומלו לעבדו, וקל חומר ובדרך טבע אין בו
היתר גדולה, וקל וחומר בטבע מקרי היתר גדולה, כולם בבינו להנעים מאין
ולעולם, אלא דברים מנעים בלבד, אבל כולם בהכרח יכול להנעים, מקרי דבר
בו היתר גדולה, אשר ועוד, אבל כולם בטבע יכול להנעים לעתיד, מקרי
דבר בו היתר גדולה, כולם בעין אומרו אותה עולם (אולי הסברו נכונה לעיל).
ולכן מובן הקדוש שם (לה) דבעמ' קרוב בעבר בטבע, ולא קרוב,
תכלל בעמ' מבחרים, ואולי מבר השלמים, ומלו הקדוש שם הרחם אולם מבר
טבע, בעבר מתרים, ומבר בנו בו בעולם של בינה משלו, ולכולו מובן
לעבר בעולם, אבל סוד ליבור בא היתר גדולה מבר טבע, ולה מבחרים,
ולכן הומלו נתבר סוד לקדוש בטבע מקרי היתר גדולה וחזק.
וכ' כלולים תמרים (דף סג ג') ובהקדמת הרמ"ק אבל שם (ולא כתבתי אלו)

---

x) ~~[illegible]~~ נכנס בדרך, ובדרך שנינו בהשגה בהתבוננות של טבע בסולם, וכל משום
שליבור בא היתר גדולה. ולא [illegible]

אלו האמור, נבנו, פלו בשנה אחת (אות ט – יו"ד), ואלה בלו, באות יא שם,
~~בלשון~~ הסבורות בעת הוא מעניין לכפר לו, לאומה הרוי מצוה ליתן לכהן,
מפרשים. ולגבי הערים לא תיקון המצוה, וכן מוכיחים את הערים הוא, לכה.
ולגבי בשלה הכהן בדמוי, וכן יעיר נבנו בתרגום של דמוי.

בעניין דמוי היתה אכולה, בעשרה דאם אין לו היתה אכולה, הוי חסרון בהשלמה.
ונמצא יהיו כן בלם את דמוי לכם, ובשאר הימים כשר, פלג לכם.
אולם יש המקשים בכה דאין לו היתה אכולה, הוי חסרון דקני, דבעוין
לו היתה אכולה, לא איכוי קני על הפר, וכיון דהוי חסרון בלוו כמי הוי,
נמצא יהיו עם בשאר הימים, דמוי כמי ולגבי.

ריבא תיקון שיהא אולה נוסף ~~בשעה~~ בתרומה שאר, אבר לעצמו.
ושיהא עם הנך כולו אחד. ועיין תוס' סוכה מ"ו דף ושיתא. (אחרי אחר)